

Inleiding

Welkom U allen vanmorgen. De lopers van de wandelvierdaagse en de feestgangers hebben de stad weer verlaten: de rust keert terug. Vandaag hierbij een zeer toepasselijk evangelieverhaal.

Neen nu maar eens wat rust, zegt Jezus tegen zijn leerlingen. Kom mee naar een eenzame plaats om los te komen van alle drukke en de dagelijkse beslommeringen om je heen.

Tijd voor ons zelf, om weer wat op adem te komen, tijd ook om eens rustig terug te kijken op hoe het met ons zelf gesteld is. Tijd voor meer eigen gedachten en verlangens, tijd voor eigen ziel, tijd voor God. Wie verlangt daar niet van tijd tot tijd naar, maar ja waar en hoe, vind je die zo nodige rust?

Soms "vergeten" we er naar te zoeken, verwaarlozen we zelf dat we het nodig hebben. Dat het ons vaak niet lukt die goede voornemens tot uitvoer te brengen, horen we ook vandaag in de evangelietekst die voorligt. Altijd is er weer wat of iemand die onverwachts een sterk beroep op je doet.

Een herkenbaar spanningsveld: maar des te belangrijker is het dan, om niet aan je zelf voorbij te lopen - een stap op de plaats te doen - en je niet door alles en iedereen in beslag te laten nemen. Beginnen we met eerst even stil te zijn.

Overweging: Jeremia 23,1-6 Marcus 6 30-34)

Vorige week hoorden we dat Jezus zijn leerlingen twee aan twee uitzond. In de lezing van vandaag komen de leerlingen terug op hun basis en vertellen Jezus over hun opgedane ervaringen. De leerlingen hebben hard gewerkt, ze hebben gepreekt, de schare onderwezen, mensen bijgestaan in hun nood. Kortom er is veel goed nieuws te delen maar helaas is er ook ander nieuws. De leerlingen hoorden over de gruwelijke gebeurtenissen rond de dood van Johannes de Doper. Het is alsof Marcus ons in zijn evangelie wil zeggen dat het goede nieuws wordt gebracht in een wereld waar intens wordt geleden

door wat de ene mens de ander aandoet.

De wereld bleek toen ook al voor velen geen veilige plaats te zijn. Het goede nieuws waarmee de leerlingen op stap zijn geweest stond onder een enorme spanning, Mensen werden slachtoffer en liepen verloren onder de macht van brute heersers en slechte leiders. Ja, zo is het altijd geweest en zo is het nu ook nog voor heel veel mensen op deze wereld.

In de eerste lezing horen we Jeremia al zeggen: Wee de herders die mijn schapen verloren laten lopen. Maar zo zegt hij troostend tot zijn lijdend volk: De tijd komt, dat ik alle schapen uit alle landen weer bijeen zal brengen, ik zal ze terugbrengen naar de weiden waar ze voedsel vinden, waar ze vruchtbaar en talrijk worden. Ik zal herders over ze aanstellen die ze zullen behoeden. En de dag zal eens komen dat er uit David stam een herder opstaat waarvan de naam zal zijn 'De Heer is onze gerechtigheid'.

In de korte evangelietekst horen we hoe Jezus zijn leerlingen wil voorbereiden op wat hun te wachten staat als Hij er niet meer is. Hij wil zijn leerlingen innerlijk sterk maken om stand te houden in de moeilijkheden die komen, en om daarbij zelf niet aan hun ijver voor het evangelie ten onder te gaan.

Daarom zegt Jezus, ga met me mee naar een eenzame plaats om uit te rusten, om samen terug te kijken en van mij te leren van je opgedane ervaringen.

We weten het zelf maar al te goed: wie niet afgestompt wil raken in de maalstroom van het leven heeft van tijd tot tijd ook rust en stilte nodig. In een leven zonder rust en reflectie, treed makkelijk onderlinge irritatie en verdeeldheid op, raakt al gauw alle menselijkheid en spiritualiteit zoek.

Vakantie houden komt van het woord vacare, je vrij maken. Door wat afstand te nemen van je dagelijkse beslommeringen ga je anders kijken, sta je meer open, en let je beter op elkaar,

want door het vele werk en vaak vluchtige contacten kan er een zekere blindheid bij ons optreden.

Rust helpt ons ook om weer beter te herinneren, voor ogen te krijgen: daar staan we voor, zo moet het worden.

De rust en de stilte maken het mogelijk dat we in onze ziel ook beter de stem kunnen horen van onze Schepper die ons roept: Mens waar is je broer, waar is je zus, hoe is het met de arme aan de poort, de vluchteling aan de grens?

Dat we leren omzien naar elkaar en naar de aarde die we mogen bewonen.

Maar het verhaal van vanmorgen gaat verder. Ze voeren naar een eenzame plek om daar alleen te kunnen zijn. En toen Hij uitstapte zag hij een grote menigte en Hij voelde medelijden met hen, want zij waren als schapen zonder herder.

In onze tijd, in de cultuur waarin we leven, is er bij veel mensen angst, onzekerheid voor de toekomst. De sterk gepolariseerde en vaak harde samenleving, waarin iedereen voor zichzelf moet opkomen, kent veel mensen die niet mee kunnen, of op een of andere manier in de kou blijven staan. Omdat niemand tijd voor ze heeft, omdat niemand zich echt in hun problemen wil verdiepen omdat iedereen vindt dat daar een taak voor de anderen ligt, met name voor de overheid. Met al die mensen had Jezus medelijden, ze waren als schapen zonder herders. En ze kwamen in grote aantallen naar hem toe, hij straalde warmte uit, medeleven, hij gaf weer zin aan hun leven.

Beste mensen, als het gaat om de grote problemen van onze tijd, daar kunnen wij met al onze goede wil meestal heel weinig of niets aan doen. We kunnen persoonlijk geen herders zijn voor alle daklozen en zwervers, alcoholisten of drugsgebruikers, en al die anderen, tenzij misschien indirect door mild te zijn in ons oordeel en hulpverleningsprojecten te steunen. Maar we komen allemaal wel eens mensen tegen in eigen naaste

omgeving die het moeilijk hebben, die zich verdrietig of eenzaam voelen, die angstig worden door het vele negatieve nieuws of de verdeeldheid in de samenleving. We kunnen zoals Jezus door medeleven bewogen worden de ander warmte geven, welgemeende aandacht, hartelijkheid en zorg. Als parochiegemeenschap willen we ook zo in de samenleving staan.

Dat koninkrijk van U, God wordt dat nog wat? heeft de bekende schrijver Karel van het Reve ooit gezegd. Het is belangrijk, denk ik, dat wij onszelf die vraag ook blijven stellen, want als die vraag niet meer gesteld wordt, als we die hoop, dat verlangen in ons niet levendig houden, dan dreigt het goede nieuws gemakkelijk verloren te raken, te verdwijnen, onder het vele negatieve en destructieve nieuws. Juist in een cultuur vol angst, onzekerheid, onbehagen en onrust zullen wij, christenen, als parochie in de buurt, altijd weer moeten proberen die evangelische hoop vast te houden en er zelf naar te leven. Een baken van rust en vrede zijn. God roept in de schrift ons steeds opnieuw op, ondanks alles te blijven uitzien en te leven vanuit die hoop, "De belofte van het komen van het koninkrijk". Dat wij het zelf zijn die deze belofte met en voor elkaar moeten helpen waar te maken. Dat we ons daartoe uitgenodigd moge weten. Amen